

topo obvisela proti tlom. Ženski se je spačil obraz. Začela je biti s pestjo v malo telesce, ki je pri vsakem udarcu zanihalo v zraku. Fantek je krilil obupno s skrivenčenimi udi in zapiral in odpiral usta, da bi lovil sapo.

»Lona!« je zaklical Boris. Ozrla se je kvišku in na spačeni obraz se je razlila rdečica. V naslednjem trenutku se je nasmejala, stisnila dete pod pazduho in zbežala nazaj v beznico. Žar vrh stopnic je gasnil. S studom sta se odmaknila od okna in sedla na zaboj.

»In če bi bile le zarje na svetu, bo na njih še mnogo umazanih lis. Stoletja jih ne bodo izčistila in kamen za kamenom bodo morali brusiti, da bo mogoče sestaviti čisto podobo iz njih,« je rekla Simona.

Grum je strmel v vrata in mislil na nekaj.

»Zakaj se je Lona naselila v ta okraj?«

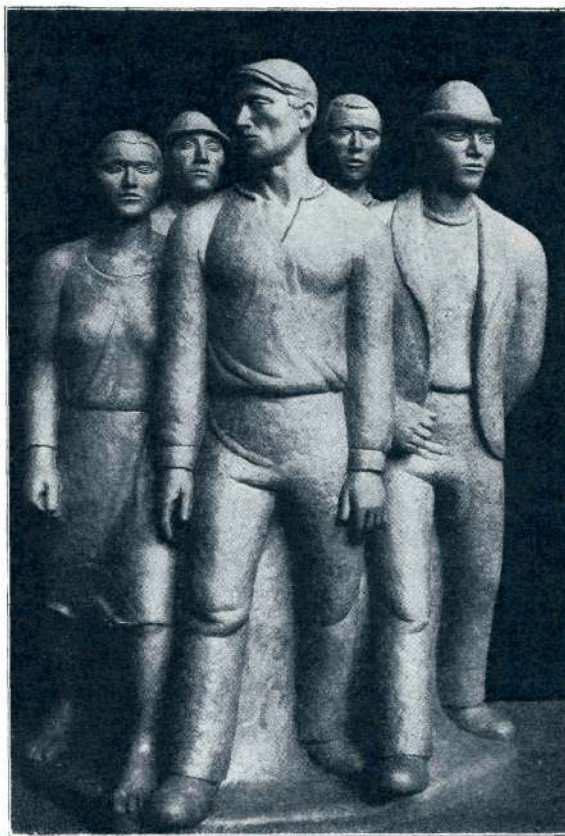
»Ne boj se je, saj v noči pobegneva,« je odgovorila Simona, vendar ji je obledelo lice. »Daj mi malo vode. Omotico čutim.« »Izpij rajši kozarec vina!«

Natočil je čašo in jo nežno nastavil k njenim ustnicam.

Pila je in ga opazovala neprestano.

»Ko si ležal nocoj poleg mene, sem ti gledala v obraz. Spal si pokojno kot otrok. Lase sem stisnila k tvojemu licu in zaživela čudne misli. Moja duša je bila bel galeb, ki plava nekje visoko nad morjem. Ti pa sediš sam v čolnu in se boriš ves sam s širokim brezupjem morja. Z veslom biješ smrti v lice in radi samote te je strah, ker misliš, da si sam. Radi brezupja ti omaguje roka. Tvoj beli smeh plava nad vodami in ne slutiš duše Simone nad seboj. Rada, tako rada bi ti pomagala, a ti ne veruješ, da je duša umrle Simone vsa živa nad teboj, da je živa ljubezen in živa molitev, dasi ni nikjer več telesa. V svoje dlani lovim tvoj beli smeh in ga prerajam v žarek, ki kaže tvojemu veslu pot, namesto da bi se spremenil v zmagujočo pesem smrti. Razdivjano pustinja spreminjam v sinje polje, polno lepote, polno miru in na vse strani so odprte poti tvojemu čolnu. Poti osvajaš, ti moj krasotec, in vsa obzorja so v tvoji lasti. O da bi v tistih urah imel ti mojo dušo, luč Simone in svetil samemu sebi.«

Ovila mu je roki krog vratu in ga stisnila k sebi in mu šepetala v oči: »Ubogi, ubogi moj, človek gleda naprej in kar vidi, je včasih strahotno bridko. Ne obupaj, če ti bodo maličili telo. Boris, ako umrjem, vedi, da bom vsa živa pri tebi in ti blagoslavljala pot.«

TINE KOS: Z DELA. 1929

»Simona, kaj ti je,« je zaklical. Spačeni Lonin obraz se ti je zajedel v dušo. Saj bova bežala nocoj in ko se vrneva, bo samo lepa najina pot.«

Nasmejala se je trudno. Telo se ji je pričelo tresti. Iz čela ji je silil znoj. Zagrabil je njeni roki, ki sta trepetali plašno pred neznanim strahom. Iztrgala mu jih je in mu pričela božati lica. Trepetajoče so ji bile kretnje in oči so lesketale v grozi. Stisnila se je tesno k njemu in ga poljubljala na ustnice, na oči, na čelo. Telo se ji je treslo neprestano.

»Simona, Simona, kaj ti je?«

»Ali ne čutiš? Dete se oglašja. Tesno mu je v meni.«

Prebledel je. »Ne moreva preko meje. Beživa k Mihajloviču. Poklical bom babico.«

»Morava preko meje, Boris, in naj porodim v gozdu.«

»Ne moreš, izkrvaviš mi na poti.«

Nekdo je udaril s pestjo na vrata. Glas je zapel zamolklo v vse štiri stene. »Saj res ne,« se je trudno nasmejala Simona.

»Prišli so. V beznici so bili. Rekla sem ti, da je Lona špijonka. Silva more bežati, a